

Totojenik

3-ADALET-06

san'atçı Şekure

Yırtınır

Nöbetçiyim gazetede. Kimsenin olmadığı saatlerde bir garip kasvet basar insanı. Kalori ferler de alabildiğine alevlenmiş. Göz kapak larıma birer leblebici kurşunu çengellendi. Ha uyudum, ha uyuyacağım.

Telefonun tiz sesi ile kendime geldim.

Sivri, ince bir hanım sesi:

— Orası Adalet Gazetesi mi beyefendi di ye soruyor.

— Evet efendim dedim Adalet Gazetesi..

— Orhan Gürdil bey yoklar mı?

— Eve gittiler efendim. Saatin kaç oldu gundan haberiniz yok mu?

Sonra ilâve ettim :

— Gazete ile ilgili bir husus ise, bana söy leseniz hanımefendi, ola ki size yardım ede bileyim...

— Ah diye kırdıttı, sesi telefonda. Beni siz de tanımazsınız. Orhan bey de tanımaz. Ben kimim biliyor musunuz?

— Aman hanımefendi müneccim miyim ben?

— Ah çok sepiritüelsiniz beyefendi. Nasıl da uhuladınız sepiriyi...

Sonra yine fıkırdadı :

— Beyefendi abicğim dedi, ben ses sanat cısı Şekure Yırtınır'ım Tanıdınız herhalde... Ne sıl tanımazsınız canım. Hani Gençlik parkına girdiniz mi, Japon bahçesinin İstasyona açılan bir yeri var ya. İşte orada bir tahta ilân duva rı var. Orada benim resmim var. Perukluyum hem o resimde... Fotocu o resmi çektiği zaman dedi ki, dünyada benden daha totojenik kız ta nımamışmıs.

— Siz ne istiyorsunuz hanım kızım... Ben size nasıl yardım edebilirim...

— A, ayol diye fıkırdamasına devam et ti. Sizin gazetenin sinema sahifesi var ya. Oraya basıverin beni basıverin gitsin...

— Bu iş Orhan beyin sahası kızım dedim. Gerekli görürse yayınlar tabii.

— Ya görmezse dedi...

— Görmezse karar onun, benim değil ki...

— Ah diye inledi telefonda, ben de şans mı var yani. Halbuki yarın sabahki gazeteye res mimi bir basmış olsa idi şansım açılacaktı çok.

— Şansın bu resimle alakası ne kızım dedim.

— Resmim gazetede çıktı mı, yarın sabah ilk iş çalıştığım gazinonun patronu Kürd Ali'ye

PAZAR

konuşmaları

gidecektim. «Bak diyecektim bak... Dünya pe şime düştü de sen hala benim senasını 19.30' da çiviledin kaldın. Ya beni de as solist ya parsın ya da ben gidiyorum, diyecektim...

Cevap vermeme fırsat bırakmadan ekledi:

— Ne olur yani bu akşam şu resmimi kul lansanız. Zaten ben de çocukluktan bu tarafa şans ne gezer. Ses müsabakası kazandığım gün den bu tarafa hep aynı talihsizlik...

Baktım kızcağız ağlamağa devam edecekti:

— Bu şans değişir kızım dedim. Mektep- ten mi mezunsunuz, hani şu konservatuardan

— Allah aşkına dedi, kim salları o tuar de diğiniz nesneyi. Ben orta okulda sahneye çık tım hocam beni kıskandı idi. Birgün müsame- reye çıkacaktım. Bir dergi ses yarışması açtı. Gittim. Eteklerinizi çıkarınız dediler. Çıkardık. Meğer kızlar ne kadar eteksiz dolaşırlarsa ses ler o kadar açılmış. Bunu hocama anlatama dım. Kıskanırdı beni zaten attırdı mektepten. Oysa benim sesimin müthiş olacağı daha orta mektepte giydiğim bikinilerden belli idi.

— Aman kızım dedim dilinizi biraz tutsa nız a.....

— Ah ahhh... diye inledi. Bütün mesele o dil meselesinden çıktı. Geçen gün radyoda im tihan vardı girdim. Kazandırmadılar tabii. Ora da hep pistonlular var. Bize yer mi kalır. Yok sa hani şu televizyona çıkan babaannem yaşı n daki sanatçılardan nem eksik benim. İşte bü- tün mesele o dil meselesinden başıma geldi isterseniz size sorayım...

— Efendim dedi. İmtihana girdim. Adamlar oturmuşlar. Birisi kalktı «Dil yaresi, diye bir şarkı var, onu anlatın dedi. Şarkı anlatılmaz ki söylenir. Yüzlerine baktım. Hoca «Dil nedir dil» dedi. Ağzım açtım, işte budur dedim. Başka dedi... Fûme dil var dedim, kuzu dili vardır, kepece dili vardır... Ne kadar dil biliyorsam say dım. Katıla katıla gülmezler mi... Meğer onların dilinde DİL, ruh demekmiş... Böyle söyleyince:

— Ama efendim dedim siz ne zamandan beri arı türkçeci oldunuz dedim. Kapıyı göster diler bana.. İşte gazeteci bey arkadaşım bunu da yazmalısınız. Ah Orhan bey olsa idi, ona anlatacaktım. Bir arkadaşım verdi temini...

— Siz dedim Orhan beyi yarın arar mıs ınız. Tabii dedi. Sabah kufföre gideceğim Oradan telefon ederim, olur mu?